Lieta Nr. 131034513

Lietvedības Nr.104AA-676-14/31

SPRIEDUMS

Rīgā 2014.gada 19.jūnijā

Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesu kolēģija šādā sastāvā:

tiesnese I.Jansone,

tiesneses L.Kuzmane un Ā.Ždanova,

2014.gada 9.jūnijā rakstveida procesā apelācijas kārtībā izskatīja administratīvā pārkāpuma lietu par SIA /Nosaukums A/ (reģ. Nr./reģistrācijas numurs/) saukšanu pie administratīvās atbildības pēc Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 159^7.panta trešās daļas, sakarā ar SIA /Nosaukums A/ iesniegto apelācijas sūdzību par Rīgas pilsētas Zemgales priekšpilsētas tiesas 2014.gada 20.marta spriedumu,

Aprakstošā daļa

[1] 2013.gada 3.aprīlī Valsts ieņēmumu dienesta (turpmāk arī – VID) Nodokļu kontroles pārvaldes Nodokļu atmaksu un PVN pārbaužu daļas Nodokļu atmaksu pirmās pārbaužu nodaļas galvenā nodokļu inspektore sastādīja SIA /Nosaukums A/ administratīvā pārkāpuma protokolu NK Nr.013900 par likuma „Par nodokļiem un nodevām" 30.panta pirmās daļas (likuma redakcija, kas bija spēkā līdz 31.12.2012.) pārkāpumu.

Protokolā norādīts, ka 2013.gada 4.martā VID Nodokļu kontroles pārvalde uzsāka tematisko pārbaudi SIA /Nosaukums A/. Izvērtējot pārbaudei iesniegtos grāmatvedības dokumentus, konstatēts, ka SIA /Nosaukums A/ veikusi darījumus skaidrā naudā ar /pers. C/ Ls 18900.00 apmērā: 29.02.2012. saskaņā ar aizdevumu līgumu Nr. 29/02/2012 SIA /Nosaukums A/ izsniegusi /pers. C/ aizdevumu Ls 9000.00 apmērā skaidrā naudā, 29.02.2012. noformējot kases izdevumu orderi Nr. LVL-31 – Ls 9000.00 apmērā; 30.09.2012. saskaņā ar aizdevumu līgumu Nr. 30/09/2012 SIA /Nosaukums A/ izsniegusi /pers. C/ aizdevumu Ls 9900.00 apmērā skaidrā naudā, 30.09.2012. noformējot kases izdevumu orderi Nr. LVL-31 – Ls 9900.00 apmērā. Tā kā aizdevumu līgumos ar /pers. C/ sakrīt būtiskas sastāvdaļas – darījuma priekšmets un darījuma dalībnieki, bet atšķiras tikai aizdevuma izsniegšanas un atmaksas brīdis, tad visas /pers. C/ izsniegtās summas veido vienu darījumu, kas veikts vairākās operācijās. Tādējādi SIA /Nosaukums A/ izsniegtie skaidras naudas aizdevumi /pers. C/ ir uzskatāmi par viena darījuma ietvaros veiktajām skaidras naudas operācijām.

SIA /Nosaukums A/ veikusi darījumus skaidrā naudā ar /pers. E/ Ls 19700.00 apmērā: 31.07.2012. saskaņā ar aizdevumu līgumu SIA /Nosaukums A/ izsniegusi /pers. E/ aizdevumu Ls 9800.00 apmērā skaidrā naudā, 31.07.2012 noformējot kases izdevumu orderi Nr. LVL-32 - Ls 9800.00 apmērā; 29.12.2012. saskaņā ar aizdevumu līgumu SIA /Nosaukums A/ izsniegusi /pers. E/ aizdevumu Ls 9900.00 apmērā skaidrā naudā, 29.12.2012 noformējot kases izdevumu orderi Nr. LVL-41 - Ls 9900.00 apmērā. Tā kā aizdevumu līgumos ar /pers. E/ sakrīt būtiskas sastāvdaļas – darījuma priekšmets un darījuma dalībnieki, bet atšķiras tikai aizdevuma izsniegšanas un atmaksas brīdis, tad visas /pers. E/ izsniegtās summas veido vienu darījumu, kas veikts vairākās operācijās. Tādējādi SIA /Nosaukums A/ izsniegtie skaidras naudas aizdevumi /pers. E/ ir uzskatāmi par viena darījuma ietvaros veiktajām skaidras naudas operācijām.

Izdarītais administratīvais pārkāpums kvalificēts pēc Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa (turpmāk arī LAPK)159^7.panta trešās daļas.

[2] 2013.gada 15.maijā VID Nodokļu kontroles pārvaldes Juridiskās daļas Otrās administratīvo pārkāpumu lietu izskatīšanas nodaļas vadītāja pieņēma lēmumu Nr. NK 013900 (turpmāk arī – Sākotnējais lēmums), ar kuru par administratīvo pārkāpumu, par kuru paredzēta atbildība LAPK $159.^7$ panta trešajā daļā, piemēroja SIA /Nosaukums A/ naudas sodu 8238.43 *euro* (Ls 5790,00) apmērā.

[3] Ar VID ģenerāldirektora p.i. /pers. F/ 2013.gada 11.jūlija lēmumu Nr.22.11/L-17435 (turpmāk arī – Lēmums) Sākotnējais lēmums atstāts negrozīts.

[4] 2013.gada 14.augustā Rīgas pilsētas Zemgales priekšpilsētas tiesā saņemts SIA /Nosaukums A/ pieteikums par Lēmuma atcelšanu un administratīvās lietas izbeigšanu.

[5] Ar Rīgas pilsētas Zemgales priekšpilsētas tiesas 2014.gada 20.marta spriedumu (turpmāk arī – spriedumu) atstāts negrozītsValsts ieņēmumu dienesta 2013.gada 11.jūlija lēmums Nr.22.11/L-17435, bet SIA /Nosaukums A/ sūdzība noraidīta.

Spriedums pamatots šādi:

[5.1] Lietā nav strīds (to pierāda arī lietas materiāli kopumā) par faktiskajiem apstākļiem, proti, par to, ka SIA /Nosaukums A/ 2012.gadā ir noslēgusi divus aizdevuma līgumus ar /pers. C/ par naudas līdzekļu aizdevumu pavisam Ls l8900 apmērā (2012.gada 29.februāra Aizdevuma līgumu Nr.29/02/2012 par Ls 9000 aizdevumu un 2012.gada 30.septembra Aizdevuma līgumu Nr.30/09/2012 par Ls 9900 aizdevumu).

Tāpat SIA /Nosaukums A/ 2012.gadā ir noslēgusi ar /pers. E/ divus aizdevuma līgumus par naudas līdzekļu aizdevumu pavisam Ls 19700 apmērā (2012.gada 31.jūlija Aizdevuma līgumu Nr.31/07/2012 par aizdevumu Ls 9800 apmērā un 2012.gada 29.decembra Aizdevuma līgumu Nr.29/12/2012 par aizdevumu Ls 9900 apmērā).

Lietā ir strīds par to, vai sūdzības iesniedzējs ar minētajām darbībām ir pārkāpis likuma „Par nodokļiem un nodevām" 30.panta pirmās daļas otrajā teikumā noteikto ierobežojumu un attiecīgi saucama pie administratīvās atbildības pēc LAPK 159.^{7} panta trešās daļas.

Tiesa atbilstoši LAPK 289.^{13}panta trešajai daļai pievienojusies iestādes lēmumā norādītajiem apstākļiem par LAPK 159.^{7} panta trešajā daļā paredzētā pārkāpuma konstatēšanu.

LAPK 159.^{7} panta trešajā daļā noteikta administratīvā atbildība par darījuma veikšanu skaidrā naudā, ja darījuma summa pārsniedz desmittūkstoš latus, [..], uzliekot naudas sodu juridiskajām personām piecpadsmit procentu apmērā no darījuma summas. (redakcijā līdz 2013.gada 1.janvārim, tajā skaitā arī uz pārkāpuma fiksēšanas brīdi).

Likuma „Par nodokļiem un nodevām" 30.panta pirmās daļas otrajā teikumā noteikts, ka nodokļu maksātājiem, izņemot fiziskām personām, kuras nav individuālie komersanti, nav atļauts veikt skaidrā naudā darījumus, kuru summa pārsniedz 10000 latu (neatkarīgi no tā, vai darījums notiek vienā operācijā vai vairākās operācijās). (redakcijā līdz 2013.gada 1.janvārim, tajā skaitā arī uz administratīvā pārkāpuma fiksēšanas brīdi).

Līdz ar to minētajā likuma normā noteikts ierobežojums skaidras naudas darījumiem virs Ls 10000. Šis ierobežojums attiecināms uz nodokļu maksātājiem, izņemot fiziskās personas, kuras nav individuālais komersants. Tātad minētā norma attiecināma uz jebkuru juridisku personu un uz jebkuru individuālo komersantu, izņemot fizisku personu. Minētais ierobežojums piemērojams visiem nodokļu maksātājiem, neatkarīgi no otras līgumslēdzējas (darījuma) puses.

No lietas materiāliem redzams, ka sūdzības iesniedzējs ir nodokļu maksātājs likuma „Par nodokļiem un nodevām" pirmā panta 14.punkta izpratnē un tādējādi uz to attiecināms norādītais ierobežojums par darījumu veikšanu skaidrā naudā.

Likuma „Par nodokļiem un nodevām" pirmā panta 11.punkts noteic, ka darījums ir darbība tiesisko attiecību nodibināšanai, grozīšanai, turpināšanai vai izbeigšanai.

No lietā esošajiem aizdevuma līgumiem redzams, ka tie ir vienveidīgi, tipveida līgumi bez būtiskām atšķirībām. Tajos ir norādītas vienādas pušu tiesības un pienākumi, līguma izpildes kārtība (procentu apmērs utt.). Noslēgtie darījumi apliecina vienotu mērķi – aizdevumu, savukārt par darījumu atšķirību liecina tikai to forma (noformēti atsevišķi un dažādos laikos). Turklāt atsevišķos līgumos norādītais aizdevuma apmērs ir pietuvināts likumā noteiktajam Ls 10000 apmēram, to nepārsniedzot, kas savukārt liecina par aizdevuma sadalījumu vairākas operācijas. Tomēr aizdevuma mērķis ir vienāds un tas nav diferencēts, lai to vērtētu kā pušu atsevišķus darījumus. Tādējādi aizdevuma līgumos nodibinātās tiesiskās attiecības liecina par saistību vienotu mērķi, proti, aizdevuma izsniegšanu, kas kopumā pārsniedz likumā noteikto skaidras naudas

darījuma apmēru. Tādējādi sūdzības iesniedzējs kā nodokļu maksātājs nav ievērojis likuma „Par nodokļiem un nodevām" 30.panta pirmās daļas otrajā teikumā noteikto skaidras naudas lietošanas ierobežojumu.

Sūdzības iesniedzējs norādījis, ka aizdevuma līgumi ar lietā minētajām personām tika noslēgti pēc tā, kā tika apmaksāts aizdevums sākotnēji noslēgtajos aizdevuma līgumos.

Sūdzības iesniedzējs nav norādījis šo apstākli apliecinošus pierādījumus (dokumentus). Savukārt lietas materiālos nav tādu ziņu, kas dotu pamatu identificēt komercsabiedrības konkrēta naudas līdzekļu apgrozījuma attiecināmību tieši uz norādīto saistību izpildi.

Sūdzības iesniedzējs norādījis, ka aizdevuma līguma saturu nosaka Civillikuma 1934.pants un katrs atsevišķi noslēgtais aizdevuma līgums ir uzskatāms par atsevišķu darījumu civiltiesiskā izpratnē.

Konkrētajā gadījumā, slēdzot aizdevuma līgumus, sūdzības iesniedzējam ir saistošas ne tikai tiesību normas, kas regulē aizdevuma līgumu kā civiltiesisku darījumu, bet arī likuma „Par nodokļiem un nodevām" prasības kā nodokļu maksātājam.

Tādējādi gadījumā, ja līgumslēdzēja puse ir nodokļu maksātājs, tad, veicot darījumus (slēdzot līgumus), ir jāievēro arī speciālā tiesību norma, proti, likumā „Par nodokļiem un nodevām" ietvertais skaidras naudas darījumu ierobežojums.

Atbilstoši tiesību principiem, vispārējā tiesību norma piemērojama tiktāl, ciktāl tiesisko regulējumu nenosaka speciālā tiesību norma.

Likumdevējs, nosakot likuma „Par nodokļiem un nodevām" 30.panta pirmajā daļā ietverto skaidras naudas darījumu ierobežojumu, ir vēlējies nodrošināt nodokļu maksātāju darījumu līdzekļu apgrozījuma pārredzamību. Minētā likuma norma neizslēdz tiesības pusēm nodibināt, grozīt vai izbeigt tiesiskās attiecības, bet nosaka nodokļu maksātāju darījumu aizliegumu skaidrā naudā virs 10000 latu, lai izsekotu naudas līdzekļu apgrozījumiem nodokļu administrēšanas jomā.

Tādējādi secināms, ka sūdzības iesniedzējs ir pārkāpis likuma „Par nodokļiem un nodevām" 30.panta pirmās daļas otrajā teikumā noteikto skaidras naudas lietošanas ierobežojumu, kas pastāv neatkarīgi no tā, vai darījums notiek vienā operācijā vai vairākās operācijās.

Sūdzības iesniedzējs ir pamatoti saukts pie administratīvās atbildības un sods piemērots atbilstoši likumā noteiktajai soda sankcijai, kas ir konstanta, proti, 15 procentu apmērā no darījuma summas.

No lietas materiāliem redzams, ka sūdzības iesniedzējs ir bijis informēts par lietas izskatīšanas gaitu un virzību, sniedzis paskaidrojumus un izmantojis pārsūdzības tiesības. Līdz ar to sūdzības iesniedzējam ir tikusi nodrošināta LAPK 260.pantā noteikto tiesību realizācija.

[6] Par spriedumu SIA /Nosaukums A/ iesniedza apelācijas sūdzību, kurā lūdz to atcelt un izbeigt administratīvā pārkāpuma lietu. Lūdz lietu izskatīt tiesas sēdē.

Sūdzībā norāda, ka LAPK 159.^{7} pants (redakcijā uz pārkāpuma fiksēšanas brīdī) nosaka atbildību par darījuma veikšanu skaidrā naudā, ja darījuma summa pārsniedz desmittūkstoš latus, izņemot kuģu un gaisakuģu aģentēšanas komercsabiedrību darījumu un starptautisko autopārvadājumu un kravas ekspedīcijas darījumu. Minētā LAPK norma nav uzskatāma par blanketu, jo LAPK 159.^{7} pantā dispozīcijā norādītas visas noziedzīgā nodarījuma sastāva pazīmes, un nav nepieciešama norāde uz citu normatīvo aktu, kur tās konkretizētas (sk., piemēram, LR AT Senāta spriedumu lietā Nr. SKK -544/2013).

Līdz ar to Spriedumā nepamatoti norādīts, ka [...] lietā ir strīds par to, vai sūdzības iesniedzējs ar minētajām darbībām ir pārkāpis likuma „Par nodokļiem un nodevām" 30. panta pirmās daļas otrajā teikumā noteikto ierobežojumu [...]. Lietā ir strīds par LAPK 159.^{7} pantā paredzēto pārkāpumu. Līdz ar to gan iestādei, gan tiesai ir jānovērtē lietas apstākļi, lai konstatētu administratīvā pārkāpuma sastāvu.

Tādējādi atbilstoši LAPK 159.^{7} panta prasībām ir noskaidrojams vai SIA /Nosaukums A/ veikusi darījumu skaidrā naudā, ja darījuma summa pārsniedz desmittūkstoš latus.

Iestāde savā nolēmumā norādījusi, ka starp SIA /Nosaukums A/ un /pers. C/ un /pers. E/ noslēgtie aizdevuma līgumi uzskatami par vienu darījumu, kas izpildīts vairākās operācijās.

Spriedumā norādīts, ka tiesa pievienojās Iestādes nolēmuma motīviem.

Savukārt nedz Iestādes nolēmumā, nedz Spriedumā nav novērtēti lietas apstākļi, kuriem ir būtiskā nozīme lietā.

Novērtējot minētos darījumus Spriedumā norādīts, ka [...] No lietā esošajiem aizdevuma līgumiem redzams, ka tie ir vienveidīgi, tipveida līgumi bez būtiskām atšķirībām. Tajos ir norādītas vienādas pušu tiesības un pienākumi, līguma izpildes kārtība (procentu apmērs utt.) [...]. Šis apgalvojums acīmredzami ir pretrunā ar lietas materiāliem. Visi noslēgtie līgumi atšķirās
gan savās būtiskās sastāvdaļās, gan to izpildu kārtībā. Katram līgumam ir speciālie noteikumi. No tiem ir secināms, ka Līgumiem Nr. 29/02/2012 un Nr. 30/09/2012 ir gan atšķirīgie procenti (attiecīgi 6% un 0,5%),
gan atmaksas valūta (attiecīgi LVL un ASV dolāri), gan atmaksas kārtība (attiecīgi – ar pārvedumu un iemaksa kasē). Līdzīgā situācija arī ar Līgumiem Nr. 31/07/2012 un Nr. 29/12/2012: atšķirīga procentu likme (6% un 0,5%), atšķirīgā valūta (LVL un euro), atšķirīgā atmaksas kārtība (naudas pārvedums un skaidra nauda). Katra līguma speciālie noteikumi ir līguma sastāvdaļas un tie novērtējami vienlaicīgi ar pārējiem darījuma noteikumiem un nosacījumiem.

No minētā izriet, ka nav pamata Spriedumā izdarītajam secinājumam par to, ka līgumiem nav būtisku atšķirību. Uzskata, ka tiesa, taisot spriedumu paviršī iepazinusies un novērtējusi lietas materiālus, kas noveda pie nepareizas lietas izspriešanās.

Spriedumā norādīts, ka [...] iesniedzējs nav norādījis šo apstākli apliecinošus pierādījumus (dokumentus). Savukārt lietas materiālos nav tādu ziņu, kas dotu pamatu identificēt komercsabiedrības konkrēta naudas līdzekļu apgrozījuma attiecināmību tieši uz norādīto saistību izpildi [...]. Līdz ar to uzskata, ka spriedums taisīts nenovērtējot viesus pierādījumus lietā. Iestādei tika iesniegti dokumenti (līgumi un grāmatvedības reģistri) kas atspoguļo faktu, ka aizņēmēju saistības ir dzēstas. Nedz Iestādes nolēmumā nedz Spriedumā šiem pierādījumiem nav dots novērtējums. Līdz ar to ir pamats
secināt, ka lieta izskatīta nevispusīgi, nepilnīgi un neobjektīvi, pretēji LAPK 237. panta prasībām.

[7] Saskaņā ar LAPK 289.^{20}panta pirmās daļas nosacījumiem, Krimināllietu tiesu kolēģija secina, ka ir pamats apelācijas sūdzības izskatīšanai rakstveida procesā un nav pamata apmierināt lūgumu par lietas izskatīšanu mutvārdu procesā.

Motīvu daļa.

[8] Izvērtējusi apelācijas sūdzības motīvus, pārbaudījusi lietas materiālus un novērtējusi lietā esošos pierādījumus, Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesu kolēģija atzīst, ka SIA /Nosaukums A/ iesniegtā apelācijas sūdzība ir noraidāma, bet Rīgas pilsētas Zemgales priekšpilsētas tiesas tiesneses 2014.gada 20.marta spriedums atstājams negrozīts.

[9] Saskaņā ar LAPK 289^{22}.panta pirmo daļu apelācijas instances tiesa taisa nolēmumu administratīvā pārkāpuma lietā atbilstoši šā kodeksa divdesmit trešās „a" nodaļas prasībām. LAPK 289^{13}.panta trešā daļa paredz, ja tiesnesis, izskatot sūdzību, atzīst, ka iestādes lēmumā ietvertais pamatojums ir pareizs un pilnībā pietiekams, viņš par sūdzību pieņemtā nolēmuma motīvu daļā var norādīt, ka pievienojas iestādes nolēmuma motivācijai. Šajā gadījumā izvērstāks argumentu izklāsts nav nepieciešams.

Krimināllietu tiesu kolēģija, izvērtējot Rīgas pilsētas Zemgales priekšpilsētas tiesas tiesnese s sprieduma motivāciju, atzīst, ka pirmās instances tiesa ir pareizi konstatējusi lietas faktiskos un tiesiskos apstākļus un pirmās instances tiesas spriedumā ietvertais pamatojums ir pareizs un pietiekams. Līdz ar to Krimināllietu tiesu kolēģija saskaņā ar LAPK 289^{13}.panta trešo daļu pievienojas pirmās instances tiesas lietas apstākļu konstatējumam un sprieduma motivācijai un atkārtoti tos pašus argumentus nenorāda.

[10] Krimināllietu tiesu kolēģija atzīst, ka lietas materiālos esošie pierādījumi ir pietiekami un atzīstami par pieļaujamiem, lai nešaubīgi apgalvotu, ka SIA /Nosaukums A/ ir pamatoti saukts pie administratīvās atbildības pēc LAPK 159.^{7}.panta trešās daļas.

[11] Krimināllietu tiesu kolēģija secina, ka SIA /Nosaukums A/ vaina administratīvā pārkāpuma izdarīšanā ir pierādīta vērtējot visus lietā esošos pierādījumus kopumā. Pirmās instances tiesa ir vērtējusi lietā esošās ziņas, kas izriet no pārkāpēja pārstāvja iesniegtās sūdzības, kopsakarā ar

citiem pārējiem administratīvās lietas materiāliem un devusi savus secinājumus par to pieļaujamību, ticamību un attiecināmību, kas ir pietiekami, lai novērstu jebkādas šaubas, un Krimināllietu tiesu kolēģija pilnībā pievienojas šiem secinājumiem.

[12] Uz pārkāpuma konstatēšanas brīdi, 2013.gada martu, likuma „Par nodokļiem un nodevām" 30.panta „Skaidras naudas lietošanas ierobežojumi" pirmā daļa noteica sekojošo – „Nodokļu maksātājiem, izņemot fiziskās personas, kuras nav individuālie komersanti, nav atļauts veikt skaidrā naudā darījumus, kuru summa pārsniedz 10000 latu (neatkarīgi no tā, vai darījums notiek vienā operācijā vai vairākās operācijās)

No minētās likuma normas izriet sekojošas:

- likumdevējs atļauj nodokļu maksātājiem, izņemot fiziskas personas, kas nav individuālie komersanti, brīvi veikt skaidras naudas darījumus ar naudas summām līdz 3000 latu;

- likumdevējs pieprasa nodokļu maksātājiem, izņemot fiziskas personas, kas nav individuālie komersanti, reizi mēnesī deklarēt savstarpējos darījumus ar skaidru naudu, kas pārsniedz 3000 latu;

- likumdevējs aizliedz nodokļu maksātājiem, izņemot fiziskas personas, kas nav individuālie komersanti, veikt skaidrā naudā darījumus, kuru summa pārsniedz 10 000 latu.

Panta tekstā iekavās ir iekļauts skaidrojums, kurš pastiprina aizliegumu būtību, - 10 000 latu summa nedrīkst būt pārsniegta darījumos, kas sastāv ne tikai no vienas, bet arī vairākām operācijām.

Panta jēga ir nepārprotamā likumdevēja gribā kontrolēt darījumus ar skaidru naudu, kā arī tos aizliegt sasniedzot noteiktus darījumu summu apmērus.

Darījumu tulkojums, kādu piedāvā sūdzības iesniedzējs, pilnībā neatbilst likuma jēgai un mērķiem, to akceptējot, šī likuma norma pilnībā zaudētu savu nozīmi. No likuma jēgas, ir nepārprotami redzams, ka likumdevēja doma virzās uz maksimālu skaidras naudas darījumu ierobežošanu.

Ir pieminams, ka tiesas ir izveidojušas vienveidīgu tiesu praksi līdzīgās lietās, kā piemēru minot Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamenta 2012.gada 10.februāra spriedumu lietā Nr. SKA-58.

LAPK 159.^{7}panta trešās daļas sankcija noteic konstantu sodu, proti, piecpadsmit procentu apmērā no darījuma summas, līdz ar ko iestādei, konstatējot administratīvo pārkāpumu, vairs nepastāv iespēja vērtēt piemērojamā soda apmēru, - tātad soda apmēru neietekmē pārkāpuma raksturs, vainas pakāpe un atbildību mīkstinošie vai pastiprinošie apstākļi, kas noteikti LAPK 32.panta otrajā daļā.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 289.^{21}pantu, 289.^{22}pantu, 289.^{12}panta otrās daļas 1.punktu Krimināllietu tiesu kolēģija

n o s p r i e d a

Rīgas pilsētas Zemgales priekšpilsētas tiesas 2014.gada 20.marta spriedumu atstāt negrozītu, bet SIA /Nosaukums A/ apelācijas sūdzību noraidīt.

Spriedums nav pārsūdzams un stājas spēkā tā sagatavošanas dienā.

Sprieduma sastādīšanas un pieejamības diena 2014.gada 19.jūnijs.

Tiesnese	(personiskais paraksts)	I.Jansone
Tiesnese	(personiskais paraksts)	L.Kuzmane
Tiesnese	(personiskais paraksts)	Ā.Ždanova